

El viejo roble

Títol original: *The Old Oak* **Direcció:** Ken Loach **Guió:** Paul Laverty **País:** Regne Unit
Durada: 113 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Debbie Honeywood, Trevor Fox, Andy Dawson, Dave Turner, Lorenzo McGovern Zaini... **Música:** George Fenton
Fotografia: Robbie Ryan **Distribuïdora:** Vertigo Films **Estrena a Espanya:** 17/11/2023
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió doblada en espanyol

SINOPSI

El futur de l'últim pub que queda, The Old Oak, en un poble del nord-est d'Anglaterra, on la gent està abandonant la terra a mesura que es tanquen les mines. Les cases són barates i estan disponibles, de manera que és un lloc ideal per als refugiats sirians. (FilmAffinity)

CRÍTICA

26/05/2023 - CANES 2023: La nova pel·lícula de Ken Loach no conté una sola mica de cinisme, només esperança

Ken Loach té 86 anys i creu en les persones, això és tot. La crítica es podria resumir en aquesta afirmació. Hi creu fins al punt que pot fer que un se senti incòmode, després recelós i després, no ho sé, potser també una mica esperançat.

No és precisament perquè sigui ingenu, ja que ha vist de tot. Loach creu en la gent perquè vol, perquè és una elecció, de fet no és tan complicat. L'elecció d'ajudar o no els altres és teva i de ningú més. Curiosament, són els cineastes més madurs, com Aki Kaurismäki, els que creuen que val la pena salvar el món aquest any al Festival de Canes, fins i tot malgrat totes aquestes guerres. Els joves, d'altra banda, creuen que ja no té solució.

Si *The Old Oak*, projectada a competició, és realment l'últim ball de Loach, aleshores es pot dir que constitueix, més o menys, la llista de desitjos per al futur. Probablement les coses continuaran sent difícils, i l'odi continuarà abundant, tant a Internet com a la vida real. Així doncs, ¿t'oposaràs a qualsevol possible canvi, escopint insults des d'un tamboret i emprant la frase "No sóc racista, però...", o utilitzaràs els canvis per millorar les coses? De nou, és una elecció, i tot això és una cosa que TJ Ballantyne (**Dave Turner**) també ha de tenir en compte.

A aquest home tan trist no li agraden els grans gestos; el seu fort és l'amabilitat silenciosa. Quan un autobús ple de refugiats sirians arriba al seu poble, es limita a recollir una càmera que se li ha trencat a algú. Pertany a la Yara (**Ebla Mari**), és una de les coses que més valora, i aviat neix una insòlita *buddy movie*.

Aquests dos s'entenen sorprenentment bé. TJ recorda quan el seu poble era un lloc totalment diferent, ple de vida i de miners, i ella també recorda quan el seu país era diferent. Encara que Loach dona als seus personatges un cert temps per lamentar-se, no serveix de res pensar massa en això, han de seguir endavant i prendre aquestes maleïdes decisions. Fins i tot TJ, que ha estat "adormit" durant anys, ho reconeix.

L'actuació de Turner realment toca la fibra sensible. No ha vingut a salvar ningú, ja que a ell també li vindria bé salvar-se, però ell ja ha comès els seus errors i ha perdut la família, així que potser ara s'ha tornat una mica més savi, o almenys més amable i més tranquil, cuidant de la seva "gosseta ximple", Marra, que literalment l'ha salvat. És veritat que estarien contents junts, passant els dies tranquil·lament, però això no passarà, perquè s'està fent molt de soroll al poble, massa per fingir que no se sent.

Loach no sempre és tan sentimental, però aquí sens dubte ho és. De fet, ho converteix en tota una declaració. Francament, és difícil compartir el seu optimisme, o enamorar-se completament de frases com: "A la vida, de vegades no calen paraules, només menjar". Fins aquí, la pel·lícula és molt *Menja, resa, estima*.

Tot i així, la crida a la "solidaritat, no a la caritat" té tot el sentit del món. La gent no vol que la compadeixin; vol sentir-se inclosa i que es deixi de fer com si no existís. Vol seure en un bar que amb prou feines es manté dret i esperar l'arribada d'un altre dia que el més probable és que porti més desesperació, i vol que es faci de manera conjunta. Al món de Loach, potser la cosa no va de reivindicar que tot està perfectament bé, va més aviat d'assegurar-se que, quan no ho estigui, no estaràs completament sol.

Marta Balada – cineuropa.org